Adventni koledar 2026

Zgodbe upanja iz misijonov

Misijonsko središče Slovenije

Izdalo: **Misijonsko središče Slovenije**
Odgovarja: Gregor Bregar
Zbral in uredil: Janko Jožef Pirc
Zgodbe upanja posredovali: slovenske misijonarke in misijonarji
Jezikovni pregled: Saša Sever Žuntar
Ilustracije: Juan E. Juvančič
Oblikovanje plakata in prelom knjižice: Salve
Zvočni posnetek na spletni strani: Jure Sešek
URL naslov spletne strani: https://missio.si/adventni-koledar/adventni-koledar-2026/

UVOD

Dragi otroci!

Oho, kaj pa je to? Spet je tukaj zvezda repatica. Ali se morda prav reče zvezda perutnica? Je tole rep ali perut? Hm, premislimo dobro. S perutjo lahko zvezda leta po nebu. Če je prav hitra, pa za sabo pušča svetel rep. Žareči rep, ki kaže smer, kam vodi njena pot. Oboje je torej možno, kajne?

Prav takšno zvezdo so videli pred davnimi časi trije modri, sveti trije kralji, ki so šli gledat, kje je rojen novorojeni kralj, Jezus. Trije modri so se odpravili na pot in sledili zvezdi. Prepotovali so mnoge kraje in daljne dežele ter na koncu prispeli v Betlehem.

Kmalu bo advent in tudi mi se bomo odpravili na pot. Obiskali bomo daljne kraje. Srečali bomo misijonarje in poslušali njihove zgodbe o tem, kako oni v Jezusovem imenu pomagajo ljudem in kako jim je Jezus spremenil življenje. Na koncu bomo tudi mi prispeli v Betlehem, do Jezusa. Tam v jaslicah ga bomo spoznali v živo. Takrat bo Božič.

A do Betlehema je še dolga pot. Na tej poti vas vabimo, otroci, da tudi vi naredite nekaj dobrega za svoje bližnje. Lahko so to vaši starši in stari starši, vaši bratci in sestrice, vaši sošolci in prijatelji, ali pa tudi tisti, ki jih nimate tako zelo radi. Vsem lahko naredite nekaj dobrega. Lahko se nasmehnete, ko je nekomu hudo, lahko mu pomagate pri domači nalogi, lahko brez ugovarjanja naredite kakšno zadolžitev ali pa ustvarite lep izdelek in ga nekomu podarite. Vabimo vas, da v adventnem času vsak dan naredite eno dobro delo. Ker pa je tole misijonski adventni koledar, vas vabimo, da tudi molite in darujete za otroke v misijonih. Vaši vrstniki v misijonih so ravno tako veseli, kot ste vi. Radi se igrajo, učijo in tudi molijo. Pogosto pa so revni in nimajo vsega v obilju. Zato jim bomo z vašimi darovi pomagali.

V domači župniji ali v Misijonskem središču Slovenije lahko dobite letošnji misijonski nabiralnik in adventni plakat. Vsak dan adventa pa se oglasite na tej spletni strani in preberite ali poslušajte novo zgodbo. O zgodbi se pogovorite v družini in s prijatelji. Predvsem pa tudi kaj zmolíte: za otroke na drugem koncu sveta, za misijonarje, za vas in za vaše družine, da bi vsi skupaj prav lepo doživeli Božič.

Ste pripravljeni? Pa pojdimo na pot!

Sobota, 28. november

Prvi zemljevid sveta

Dragi otroci!

Jutri bo prva adventna nedelja. In danes začenjamo naše adventno popotovanje. Prepotovali bomo cel svet. A najprej se bomo odpravili v Ugando. Ste že kdaj slišali za Ugando? To je država na sredi Afrike. Od tam nam piše sestra Vèdrana, ki že dolga leta živi in dela v tej državi. Takole pripoveduje o začetkih svoje misijonske poti:

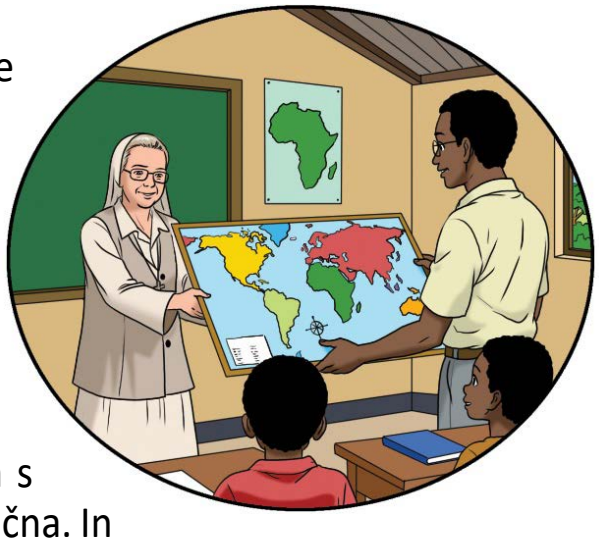

Sem sestra Vedrana Ljubić. Kot mlado dekle sem hodila po Bosni in se veselila življenja. V sebi sem vedno bolj čutila klic, da postanem redovnica. A ne navadna redovnica. Saj sem si močno želela oditi v misijone. Predstavljala sem si, da bom v Afriki hodila po slabih cestah, čez hribe in doline in po vaseh oznanjala evangelij. Predstavljala sem si vročino, da ne bo dovolj vode, da se bom s poti vračala utrujena, lačna in žejna, a tudi srečna. In res, ko sem prišla v Ugando, je bilo skoraj vse tako, kot sem si predstavljala – le lačna in žejna nisem bila, ker so sestre lepo skrbele za nas. Lepo je bilo, ko sem z župnikom obiskovala podružnice in smo obhajali sveto mašo. Kako veseli so bili ljudje.

Spotoma smo obiskovali tudi šole. Ko sem videla, kako so te šole skromne, sem takoj stopila v akcijo. Nakupili smo knjige, zvezke, pisala in vse, kar so potrebovali. Nekoč sem v neko šolo prinesla zemljevid sveta. Učitelj je bil zelo vesel, ker zemljevida tam še niso imeli. Hkrati pa me je malo debelo gledal. Pa veste, zakaj? Morala sem mu pokazati ekvator, celine in drugo, saj je bil za učitelja Amosa to prvi zemljevid, ki ga je držal v rokah. Si lahko predstavljate? Pri nas pa toliko učnih gradiv na vsakem koraku.

Danes, po 28 letih, je vse drugače in boljše kot prej. A mnogi otroci še vedno nimajo možnosti hoditi v šolo. Misijonarji jim pomagamo, kolikor moremo: s šolninami, hrano, računalniki in drugim, kar šole potrebujejo. Pri tem nam pomagate številni prijatelji in dobrotniki iz domovine. Hvala, da pomagate meni in vsem misijonarjem po svetu.

Današnja zgodba nam sporoča, kako je šola pomembna za razvoj oseb in narodov. In kako boleče je, če celi narodi nimajo možnosti kvalitetnega šolanja.

Si predstavljaš, kako je hoditi v šolo, kjer ni zemljevida, knjig, plakatov in računalnikov? Zato se pridno uči, da boš nekoč lahko ti pomagal drugim ljudem s svojim znanjem. Sestavi misijonski nabiralnik in vanj daruj nekaj za otroke v misijonih.

Sestra Vedrana je dolgoletna prijateljica Slovencev. Čeprav prihaja iz Bosne, je veliko pomagala slovenskim misijonarjem, predvsem salezijancu Danilu Lisjaku in s. Urši Marinčič. Misijonarji v Afriki se poznajo med seboj in si pomagajo z nasveti, znanjem, v bolnišnicah in tudi pri zbiranju darov. Misijonsko središče Slovenije je večkrat pomagalo sestri Vedrani in njeni skupnosti. Ona pa pomaga nam organizirati pomoč v Ugandi.

Zgodbo je poslala s. Vedrana Ljubić iz Ugande.

1. adventna nedelja, 29. november

Dobrota se povrne

Dragi otroci!

Včeraj smo spoznali sestro Vèdrano. Pripovedovala nam je o začetkih svoje misijonske poti v Ugandi. Za danes nam je poslala novo zgodbo. Takole piše:

Mlad fant George je hodil v drugi letnik srednje šole. Nekoč je pristopil k meni. V rokah je imel majhen listek in na njem sporočilo učitelja Roberta. Na listku je pisalo: »Sestra, prosim, da pomagate temu fantu. Je zelo bister, a njegova družina nima denarja, da bi mu plačala šolanje. Vem, da mu lahko pomagate. Zelo ga priporočam. Učitelj Robert.«

Gledala sem mladeniča. Zares je bil videti lačen, saj je bil tudi zelo siromašno oblečen. George ni imel ničesar. Gledala sva se z zaskrbljenimi očmi. Georga je vendar treba obleči in obuti, mu kupiti vse za šolo in mu plačati šolnino. Stisnilo me je pri srcu, saj sem skrbela že za toliko otrok. In zdaj naj dodam še enega? Takrat mi res ni bilo lahko pomagati.

Georga sem prosila za beležko, da sem pogledala njegove ocene. Imel je same najboljše ocene, iz kemije, biologije, fizike in matematike, same petice. Čeprav mi ni bilo lahko, sem obljubila, da mu bom pomagala. George je nato

pridno študiral. Končal je medicinsko fakulteto in kasneje odprl svojo ambulanto. Danes je pri njem zaposlenih več zdravstvenih delavcev.

Ko sem sama hudo zbolela za koronavirusom, je moj dobri prijatelj, slovenski misijonar Danilo Lisjak, naročil, naj sestre pokličejo enega od otrok, ki sem jim pomagala pri šolanju. Sestre so poklicale ravno dr. Georga. Kljub strogim omejitvam se je pripeljal do mene, mi dal infuzijo in zdravila ter me nato obiskal še enkrat. Kmalu sem okrevala in ozdravela.

Tako je v življenju in tako Bog skrbi za nas. George, ki je nekoč potreboval mojo pomoč, mi je tako vrnil dobroto. Ob tem se spomnim pregovora: »Kar drugemu storiš, to sam dobiš; dobro ali slabo.«

Današnja zgodba nam sporoča, da se dobrota v življenju povrne. Bodimo dobri drug do drugega in to pokažimo s svojimi besedami in dejanji, tudi, kadar nam je morda težko.

Lepo je, če si med seboj pomagamo. Dobrota se povrne. Pomisli na sošolca, ki je v stiski. Premisli, kako bi mu pomagal in to naredi, tudi če bo morda malo težko.

Zgodbo je poslala s. Vedrana Ljubić iz Ugande.

Ponedeljek, 30. november

Fred se je pozdravil

Dragi otroci!

Dobro smo zakorakali v adventni čas. Potujemo po svetu in srečujemo misijonarje, ki nam govorijo o Jezusu. Še en dan ostajamo v Ugandi. Tam že nekaj let deluje slovenska misijonarka sestra Urša. Pred kratkim so njene sestre sezidale zelo lepo novo osnovno šolo. Sestra Urša pa rada pomaga tudi ljudem v svoji okolici. Nekoč je ob svojih obiskih po hišah spoznala Freda, ki je bil v hudi stiski. Prisluhnimo, kaj nam bo povedala o njem:

Fred je danes star kakšnih 40 let. Ko ga srečaš, vidiš moža, ki težko hodi in govori počasi, vseeno pa je ves čas nasmejan. Danes bi si težko mislil, da je ta človek več kot petnajst let preživel v popolni temi.

Nekoč je bil Fred drugačen človek – poln moči in življenja. Bil je odličen nogometaš, vozil je boda-boda – to je nekakšen taksi motor, ki jih je v Ugandi zelo veliko. Z motorjem je vozil ljudi iz enega kraja v drugega po opravkih ali

pa kupovati in prodajati razne izdelke. Skrbel je za svojo ženo ter štiri otroke. Tudi ljudje v skupnosti so ga spoštovali in cenili njegovo mnenje.

Potem pa se je nekaj zalomilo. Fred je obležal. Ni več govoril. Ni imel moči. Jedel je zelo malo in pil le vodo. Dnevi, meseci, leta … kar petnajst let je preživel na postelji, ujet v globoko bolezen - depresijo. Njegovo telo je hiralo, noge so se ukrivile, dokler ni mogel več niti stati.

Družina tega ni razumela. Mislili so, da je začaran. Vodili so ga k vaškim čarovnikom in iskali pomoč vsepovsod – a brez uspeha. Upanje je ugašalo. Na koncu ga je zapustila celo žena.

Potem smo ga našle sestre. Skupaj z vaščani smo ga dvignile in nesle do misijonskega avtomobila, ki je lahko prišel do njegove hiše visoko v hribih. Odpeljale smo ga v bolnišnico, kjer je ostal en mesec. Počasi je spregovoril. Začel je jesti. S pomočjo fizioterapije je naredil prve korake. Telo, ki je bilo skoraj negibno, se je začelo prebujati. Počasi se je pozdravil te žalostne bolezni.

Danes Fred še nosi posledice teh let. A hodi. Govori. In je nasmejan. Sedaj trikrat na teden dela pri sestrah, da se s tem preživlja. Hvaležne smo Bogu, da mu je preko nas, sester, pomagal.

Današnja zgodba nas spominja, da obstajajo psihične bolezni, ki se jih na zunaj ne vidi, a so lahko globoke in težke. Bodimo dobri do bolnikov, v molitvi jih izročimo Bogu, da olajša njihovo trpljenje.

Težke bolezni so huda stvar. Poznamo jih v misijonih in v domovini. Pomisli na nekoga, ki je bolan. Lahko ga obiščeš, pokličeš po telefonu ali mu drugače pomagaš. Bodi prijazen do njega in zmoli zanj kakšno molitev. Prosi Boga za njegovo zdravje in moč.

V Afriki so še vedno zelo razširjeni vrači ali vaški čarovniki. Ljudje hodijo k njim po nasvete in čudežne napitke, ki pa pogosto nič ne pomagajo. Vseeno jim verjamejo, ker jih znajo prepričati. Misijonarji se borijo za to, da bi ljudje razmišljali s svojo glavo in iskali resnico glede bolezni. Hkrati jim pomagajo priti do zdravnikov, ki jim lahko v boleznih pomagajo.

Zgodbo je poslala s. Urša Marinčič iz Ugande.

Torek, 1. december

Zbrani z vsega sveta

Dragi otroci!

Današnja zgodba prihaja iz Turčije. Kako iz Turčije, boste rekli, če pa so na sliki samo otroci temnejše polti? Turki imajo vendar svetlo polt. O, to drži. A kristjani v Turčiji prihajajo iz vseh mogočih narodov. Turčija je bila nekoč dežela cvetočih krščanskih skupnosti. Po njenih krajih je oznanjal že sveti Pavel. Danes pa je večina ljudi v Turčiji muslimanske vere. Kristjanov je zelo, zelo malo. V Turčiji ni lahko biti kristjan. Večina kristjanov je tujcev iz različnih delov sveta. V Turčijo so prišli kot begunci ali zaradi dela. Misijonar p. Philippe takole piše o srečanju z njimi:

Ko sem prispel v Turčijo, sem videl, da nekateri kristjani živijo na skrivaj v umazanih bivališčih, brez ogrevanja, stisnjeni drug ob drugem. Nekateri so begunci in nimajo pravih dokumentov. Starši delajo cele dneve za smešno nizke plače, otroci pa ne morejo hoditi v šolo. Ker nimajo dokumentov, jih preganja policija in pogosto koga zaprejo.

Ko sem gledal stisko teh ljudi, naših bratov, sem bil zares zgrožen. Z nekaterimi prijatelji smo ustanovili majhno dobrodelno združenje. Zdaj delujemo že eno leto in žanjemo prav lepe sadove. Najeli smo prostor, kjer imamo dopolnilni pouk in delavnice za otroke. Začeli smo s petimi otroki, danes jih redno prihaja več kot trideset. Največ jih je iz Angole, Demokratične republike Kongo, Kameruna, Ugande, Sudana in Eritreje. Si predstavljate, kako različne jezike govorijo. Veseli so, da se lahko zberejo na varnem, ob ljudeh, ki jih imajo radi. Vsak dan jim tudi razdelimo topel obrok. Otroke učimo brati, pisati in računati. Žene pa se učijo gospodinjskih opravil.

Mnogim pomagamo tudi pri zdravljenju bolezni, saj jih v bolnici pogosto ne sprejmejo, ker prihajajo iz Afrike. Tako jim pomagamo pri iskanju zdravnika in plačamo preglede. Delamo tudi tečaje računalništva in slikanja za otroke. Za božič in veliko noč pa smo imeli tudi sveto mašo v neki zapuščeni cerkvi. Mnogi sicer ne upajo priti, ker se bojijo, da bi jih na poti zajela policija. Nekateri pa tvegajo in pridejo. Vedno se po maši tudi zberemo v dvorani in pripravimo pogostitev.

Ko je turška država videla naše dobro delo, nas je sedaj tudi uradno priznala kot dobrodelno organizacijo. Vse to je majhen plamen upanja. Mi pa še naprej upamo proti upanju in računamo na molitev vas vseh. Hkrati se tudi spominjamo vas v svojih molitvah.

Današnja zgodba iz Turčije nam govori o tem, da je človeku v stiski treba pomagati, tudi če je tujec. Včasih je za to potreben pogum.

Ali tudi ti poznaš kakšne tujce v svoji okolici? Morda imaš v razredu otroke iz drugih delov sveta? Znaš našteti, iz katerih držav prihajajo in zakaj so prišli v Slovenijo? Če ne veš, jih vprašaj. Zmoli za begunce, ki zaradi težkih razmer v svoji državi potujejo drugam, in daruj nekaj v misijonski nabiralnik.

Pater Philippe je francoski duhovnik, ki v Turčiji dela s slovenskim misijonarjem nadškofom Martinom Kmetcem. Skupaj z drugimi duhovniki, redovniki in prijatelji si prizadevajo, da bi pomagali ljudem in da bi čim več ljudi v Turčiji spoznalo Jezusa.

Zgodbo je poslal p. Philippe de Kergorlay iz Turčije.

Sreda, 2. december

Moč povezanosti

Dragi otroci!

Danes je pred nami že peta zgodba. Zanima me, ali imate obešen plakat adventnega koledarja v svoji sobi? Ali pridno barvate cvetove ob sličicah? Ste že nabrali kaj denarja v vaš misijonski nabiralnik? Upam, da pridno delate dobra dela in molite za otroke v misijonih. Adventni čas se premika naprej in mi potujemo preko misijonov do Betlehema. Danes se bomo ustavili v Senegalu. Spet ena nova država. Ta leži ob morju na zahodni strani Afrike. Od tam nam misijonarka sestra Zorica pošilja naslednjo zgodbo:

V majhni vasi je doma Lea. Njena vas leži blizu oceana. Okrog njihovega doma je mnogo čudovitih mangovih dreves. Lea že od majhnih nog opazuje, kako poteka življenje v vasi.

Nekega dne je vprašala svojega dedka: »Dedek, zakaj tukaj vsi vedno pomagajo drug drugemu?«

Dedek se je prikupno nasmehnil ter dejal: »Ker smo kot korenine velikega mangovega drevesa. Morda jih ne vidiš, a vse so prepletene in držijo skupaj.« Lea je bila še premajhna, da bi to razumela.

Ko pa je prišla deževna doba, je dojela. Prišel je dan močne nevihte ter naliva. Tisto noč je veter močno pihal, dež je padal kot iz škafa in zjutraj je bilo veliko stvari v vasi poškodovanih. Streha iz palmovih listov na hiši stričeve družine je odletela, vrt sosede Pie je bil poplavljen, kokoši, race in prašiči so se razbežali.

Lea je prestrašena tekla od hiše do hiše. Nato pa je zagledala nekaj posebnega. Sosedje so skupaj popravljali streho družine Faz. Ženske so pomagale Fatou rešiti rastline. Otroci pa so tekali po vasi in lovili pobegle kokoši in race ter se trudili, kako bi prelisičili bistre prašiče, da bi se vrnili domov. Lea se je pridružila otrokom, ki so lovili kokoši in race. Ko so končno ujeli zadnjo kokoš, so se vsi smejali in bili ponosni.

Zvečer je bila vas spet polna življenja. Ni bila popolna, a bili so vsi skupaj.

Lea je sedela ob babici in dedku ter rekla: »Zdaj razumem. Če eden pade, ga drugi dvignejo.«

Dedek je prikimal: »Tako je. Nihče ni sam. Vsak od nas je del drugega.« Začutila je toplino v srcu. Od tistega dne naprej je vedela: prava moč vasi ni v hišah ali drevesih, ampak v ljudeh, ki držijo skupaj kot nevidne korenine.

In ko je naslednjič nekdo potreboval pomoč, Lea ni več spraševala, zakaj. Preprosto je pomagala.

Današnja zgodba nam sporoča, da moramo v držati skupaj. Samo ob pomoči drug drugemu lahko naša skupnost in družba uspevata.

Če si pomagamo med seboj, je vsem lepše. Kaj pa ti? Komu lahko ti pomagaš? Odpri oči in bodi pozoren, kdo potrebuje tvojo pomoč. Pomagaj mu sam od sebe, ne da bi te kdo prosil.

Zgodbo iz Senegala je poslala s. Zorica Blagotinšek.

Četrtek, 3. december

Ko odpuščanje preseneti

Dragi otroci!

Si predstavljate, da živite v podnebju, kjer dolge mesece ni dežja, drugič pa več mesecev skupaj dežuje? Kako čudno. A tako je v velikem delu Afrike. Tam ne poznajo zime in poletja, ampak samo sušno in deževno dobo. Velik del leta ne

rabijo dežnika in pelerine. Škornjev pa sploh ne uporabljajo, ker so »japonke« veliko bolj pripravne. Ko se zmočiš, voda enostavno odteče. Tudi v Senegalu imajo sušno in deževno dobo. Težko je reči, kdaj bo prišel prvi dež. Ko pa enkrat dežuje, dežuje ponavadi zelo, zelo močno. Od dežja pa je odvisno tudi to, ali bodo zrasli pridelki na polju ali ne. Ko v sušnem obdobju dolgo časa ni dežja, ljudje začnejo hoditi k vračem, da bi pričaral dež. Verjamejo še mnoge druge stvari, ki pa se ne končajo vedno dobro. Sestra Zorica nam danes pripoveduje eno takšno zgodbo:

Mnogo ljudi v Senegalu se preživlja s poljedelstvom. Tudi Awa svojo družino preživlja s pridelki s polja. Vsako leto skrbno načrtuje, kdaj kaj posejati ali posaditi, da bi si zagotovili hrano. Awina družina živi v tradicionalnem vaškem okolju. Družina pa je tu pri nas lahko zelo velika, saj so bratranci in sestrične praktično kot bratje in sestre.

Nekega leta dolgo ni bilo pričakovanega dežja. Ljudje so se začeli spraševati, kaj bi lahko bil vzrok temu. Predvsem pa so iskali krivca. Tudi tokrat so šli k vaškemu vraču po razlago. Ne znam vam razložiti iz kakšnega razloga, ampak vaščani so za krivo, da ni dežja, obtožili Awo. To je pomenilo, da so jo pretepli. In njen mož je ni zaščitil. Kako hudo je to bilo zanjo, nam je zmogla povedati šele po mnogih letih. Zaradi te obsodbe je bila izključena iz družbe in nihče ni hotel imeti opravka z njo. Njeno trpljenje je bilo zelo veliko.

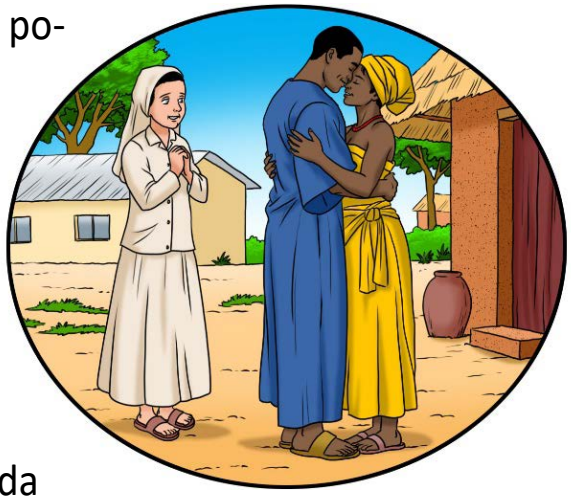

Sestre smo se spraševale, kako bi ji lahko pomagale. Kaj lahko naredimo, da ne bi bila tako osamljena. Odločile smo se, da bomo skupaj molile zanjo ter za njenega moža. Redno smo jo tudi obiskovale. Tako smo hotele pokazati, da z Awo ni nič narobe in da se je ne bojimo. Kot da bi mož slutil, zakaj prihajamo, jo je nekoč presenetil. Na njen rojstni dan je stopil k njej, jo pogledal v oči in jo prosil za odpuščanje. Prosil je, naj mu odpusti, da je dopustil, da so jo pretepli. Awa je bila ganjena do solz. Njenih solz ne bomo nikoli pozabile. Awa je odpustila možu in danes pogumno živita kot zgled, da takšne obsodbe nikomur ne pomagajo.

Današnja zgodba nam kaže zgrešenost mnogih ljudskih verovanj in moč odpuščanja.

Dragi otroci! Odpuščanje je močnejše od zla in bolečine. Kdor zmore prositi za odpuščanje, je močan, kdor zmore odpustiti, je še močnejši. Zmolimo za vse, ki so bili kdaj po nedolžnem obsojeni. Pomislimo tudi nase, če smo kdaj koga po krivem obdolžili. Prosimo ga za odpuščanje.

Zgodbo iz Senegala je poslala s. Zorica Blagotinšek.

Petek, 4. december

Maša v strahu

Dragi otroci!

Današnja zgodba prihaja iz Angole. Tako kot Senegal tudi Angola leži na zahodu Afrike, ob velikem atlantskem oceanu. Dežela je lepa in bogata z naravo. A kaj, ko bi ji vsi hoteli vladati in so se ljudje in voditelji zapletli v vojno. Kar štirideset let so po državi divjale različne vojne in nemiri. Ljudje pa so trpeli. Leta 1991 je v Angolo prispela slovenska misijonarka sestra Zvonka s svojimi sosestrami. Tistega leta so sprte strani podpisale mirovno pogodbo in v deželi naj bi zavladal mir. A ta mir ni trajal dolgo. Sestra Zvonka takole pripoveduje:

Ko smo sestre salezijanke prišle v Angolo, smo takoj začele z delom. V naš misijon so že kmalu začeli prihajati številni mladi. Večina jih je doživela težke vojne dogodke in mnogi so ostali brez očeta. Vseeno pa je bilo čutiti veliko navdušenje. Pričakovali so prve volitve in doživeli smo prvi papežev obisk v državi. A po volitvah so se znova začeli nemiri in spopadi. Kar čez noč smo ugotovili, da so v glavnem mestu spet neredi in da se pripravlja upor. In mnogi tujci so začeli zapuščati državo. Naš misijon ni bil daleč od glavnega mesta, vseeno pa določenih stvari nismo vedele, ker telefon takrat še ni bil tako v uporabi.

Na praznik vseh svetih smo se sestre odpravile k maši v našo vaško kapelo. A presenečenje: duhovnika ni bilo, na cesti strah in neredi, vojaki vsepovsod, od hiše do hiše kontrole in iskanje mladih! Vrnile smo se v misijon. Čez pol ure je prišel duhovnik k nam in predlagal, da bi imeli mašo kar v naši uti na dvorišču. Prišlo je precej mladih in katehistov, ki jim je uspelo prebiti skozi vas. Gledali so nas prestrašeni, a obenem kazali neko hvaležnost. Naenkrat me je eno dekle vprašalo: »Sestra, ali ve ne boste šle iz države, saj ste vendar tujke, ali nas ne

boste zapustile?« Pogledala sem jo globoko v oči in odgovor je bil jasen: »Saj me smo vendar tu za vas in z vami,« in razveselila se je do dna srca.

Tisti dan smo goreče molili. Med mašo smo slišali streljanje in vpitje na cesti. Vsi smo bežali in se skrili v misijonu. Približno 20 nas je bilo. Še naprej smo goreče molili rožni venec in si dajali poguma. Po dveh urah čakanja je najbolj pogumna sestra le korajžno stopila v kuhinjo in skuhala lonec riža, ki smo ga slastno pojedli. Hvala Bogu se je umirilo in proti večeru so se lahko vsi razšli na svoje domove, kjer so že bili v skrbeh zanje. V srcu vseh pa je žarelo UPANJE in veselje v gotovosti, da smo sestre ostale z njimi in da je Bog z nami in nas ljubi.

Današnja zgodba nas spodbuja, da je v težavah vredno vztrajati in biti z najšibkejšimi.

Kako pomembno je, da so sestre ostale z ljudi, tudi ko je bilo hudo. Premisli, kako lahko ti gradiš mir v svoji okolici. Če si se danes ali te dni s kom skregal, mu odpusti in prosi odpuščanja. Vztrajaj tudi takrat, ko ti je težko. Prosi Boga v molitvi za milost.

Zgodbo je poslala s. Zvonka Mikec iz Angole.

Sobota, 5. december

Radi bi šli v šolo

Dragi otroci!

Danes se selimo v novo državo. Z zahodnega roba Afrike se prestavimo na sredino. Današnja zgodba prihaja iz Burundija, kjer že dolga leta deluje sestra Bogdana. Takole pripoveduje:

Nadin ima s svojim možem pet otrok. Živijo ubogo življenje, vendar se trudijo, da imajo vsak dan kaj za pod zob, predvsem otroci. Vseh pet hodi v šolo in to je velik zalogaj za družino. Treba je plačati vpisnino, zvezke, obleke, malico … Družina nima veliko zemlje, ki bi zadostovala za preživetje. Kaj šele, da bi nekaj pridelkov odnesli na trg, na primer fižol, manjok, da si dobe denar, da plačajo vse potrebno za šolo. Zato iščejo delo pri drugih, premožnejših kmetih, da si z zaslužkom lahko kupijo hrano. Toda kje dobiti vse potrebno za šolo, uniformo, in v bolezni razna običajna zdravila?

Nadine sem srečala, ko je peljala svoje mlajše otroke v šolo. Njen obraz je bil poln žalosti in skrbi. Čutilo se je, kot da izgublja pogum. Približala sem se ji. A kako jo nagovoriti v tej globoki žalosti? Počasi mi je Nadine potožila o vseh težavah, ki jih je nosila. V skupnosti smo nato govorile o tej ženi in njenih potrebah. Sestre smo ji pomagale plačati šolnino za vseh pet otrok. In ženi se je obraz spremenil v veliko hvaležnost zaradi pomoči. Veliko breme in skrb za šolo je padlo z nje. Znova je zaživela pogumno in veselo.

Često je Božja Previdnost, da srečamo take ljudi, ki se s pomočjo zopet postavijo na noge. Drugo leto bo zanje morda boljše. Hvala vsem tistim, ki znajo deliti in so izraz Božje Previdnosti. Cela družina vam izraža to hvaležnost.

Današnja zgodba nas spodbuja, da opazimo človeka v stiski.

S svojimi darovi lahko podpreš otroke v misijonih, da lahko hodijo v šolo. Ali se je v misijonskem nabiralniku že nabralo kaj darov? V teh dneh obdarovanja se odpovej kakšni sladkariji in daruj nekaj denarja za misijone.

Zgodbo iz Burundija je poslala s. Bogdana Kavčič.

2. adventna nedelja, 6. december

Streha nad glavo

Dragi otroci!

Danes je nedelja, druga adventna nedelja. Se spomnite, koliko držav smo doslej že obiskali? Ugando, Turčijo, Senegal, Angolo, sedaj se pa že drugi dan mudimo v Burundiju. Burundi leži na sredini Afrike in v tej državi je delovalo veliko slovenskih misijonark in misijonarjev. Danes nam o življenju tamkajšnjih ljudi znova pripoveduje sestra Bogdana:

Esperance in André imata pet otrok. Težko se preživljajo, tako kot mnoge družine v velikih afriških mestih in predmestjih. Vsak dan iščejo delo, da si prislužijo nekaj malega za hrano za tisti dan. Tako živijo iz dneva v dan, brez prihrankov. Njihova hiša je bila v zelo slabem stanju. Kadar je padal dež, je od vsepovsod pritekala voda. Špranje so bile tako velike, da je voda tekla tudi v hišo. Strešne opeke so bile razbite, leseno ostrešje pa je bilo preperelo in se je podiralo. Cela družina

je bila zato zelo potrta. Predvsem moža je to tako potrlo, da je psihično zbolel. Kot megla se je vlekel sem in tja ali pa se je zaprl v hišo. Ni si znal pomagati. Hiša v razsulu, otroci lačni. Stanje se je samo še slabšalo.

Sestre smo večkrat obiskale to družino. Ko smo videle, v kakšni situaciji živijo, smo ženo vključile v program "Z delom do dostojnega življenja". Na ta način je žena pri nas v samostanu dobila delo. Nekaj dni na teden je pomagala pri osnovnih opravilih in s tem nekaj zaslužila za svojo družino. Poleg tega smo s pomočjo, ki smo jo sestre dobile preko Misijonskega središča Slovenije in preko Slovenske karitas, začeli obnavljati njihovo hišo. Podreti je bilo treba vlažne zidove in pozidati nove. Predvsem pa smo morali kupiti novo ostrešje in hišo pokriti.

Ko je mož videl to preobrazbo svoje hiše, je počasi prihajal k zavesti. Bil je neizmerno vesel, da se je ta kamen skrajne bede odvalil od njega in od družine. Sedaj normalno dela. Vsa družina je zelo hvaležna vsem, ki so jim v tej stiski pomagali. Hiša jim veliko pomeni, je mesto, kjer se družina zbira in hrani, se pogovarja in si deli dobrine. Hvala vsem dobrotnikom.

Današnja zgodba nam govori o pomenu doma ter o tem, da pomoč iz domovine ne gre v prazno. Tudi skromen dar lahko naredi spremembo v življenju konkretnih ljudi.

Poznaš programe, s katerimi iz domovine pomagamo v misijonih? Poišči informacije o programih, kot so: Z delom do dostojnega življenja, Botrstvo, Za srce Afrike, Šalčka za malčka, Adventna akcija Otroci za otroke, MIVA.

Zgodbo iz Burundija je poslala s. Bogdana Kavčič.

Ponedeljek, 7. december

Sovražniki postanejo prijatelji

Dragi otroci!

Danes se iz Burundija selimo v sosednjo Ruando. Ti dve državi sta med seboj tesno povezani. V njih je delovalo veliko slovenskih misijonark in misijonarjev. V Ruandi in Burundiju se je pred leti dogajala strašna vojna. Ljudje so bili razdeljeni v dve skupini in so se sovražili med seboj. Mnogim se je zdelo, kot da je Bog zapustil narod. Nasilje, sovraštvo, pobijanje ... Kot da bi hudobec prevzel mesto na zemlji. Mnogi še danes v sebi nosijo globoke bolečine. Nekateri pa so v tem strašnem kaosu hudobije zrasli v velike ljudi z velikim srcem, ki govorijo,

da je Bog navzoč v srcih ljudi tudi v najtežjih trenutkih. Sestra Bogdana takole pripoveduje:

Dogajalo se je v času velike vojne. Neki moški je umoril celo sosedovo družino. Ostala je le mati, ki se je nekje skrila, in en sin, ki je bil vojak. Po koncu vojne so tega človeka zaprli. Njegova hčerka pa je zelo trpela zaradi strašnega dejanja svojega očeta. Ni vedela, kaj bi naredila za to mamo, ki je ostala, in kako bi se ji oddolžila za vse povzročeno trpljenje. Ta mama pa je bila v veliki stiski. Hčerka morilca je sklenila, da se bo preselila k njej. Pomagala ji je v vsem. Hodila je po vodo, pripravljala drva, čistila hišo in postorila vse, kar je bilo potrebno. Njeni domači pa so se norčevali iz nje, češ zakaj ji pomaga. A ona se ni ozirala nanje. Pridno in tiho je skrbela za to mamo in skušala vsaj malo popraviti škodo, ki jo je naredil njen oče.

Ko je domov na obisk prišel sin, ki je bil vojak, in je videl to dekle pri svoji mami, je bil zelo jezen. Spomnil se je vse bolečine, ki jo je njen oče povzročil njegovi družini. Hotel je nagnati to dekle, pa mu je mama preprečila. Povedala je, kako ji je to dekle pomagalo v vsem, da je ostala živa. Zato je dekletu pustil, da je ostala pri njih. Na vsakih nekaj mesecev je sin prihajal domov. Ko je videl zvestobo in ljubezen tega dekleta do njegove mame, se je nekaj v njem premaknilo. In ko se je čez leto ali dve spet vrnil, je naenkrat rekel mami, da za ženo noče nobene druge kot to dekle, ki ji je ves čas njegove odsotnosti pomagala.

Poročil ju je duhovnik, ki ga sestre dobro poznamo. To je resnična zgodba. In res je bila na delu Božja Ljubezen.

Današnja zgodba nam sporoča, da pri Bogu ni nič nemogoče. Sovražniki lahko postanejo prijatelji in si med seboj delijo življenje. Le ljubezen mora prevladati v srcih.

Vojne so res huda stvar. Prosi Boga, da se nikoli ne bi znašel v vojni. Danes se odloči in delaj dobro v svoji okolici. Pomagaj tudi tistim, ki ti niso najbolj všeč. Naj jih tvoja dobrota prepriča, da je Bog dober in da je lepo biti kristjan.

Zgodbo iz Burundija je poslala s. Bogdana Kavčič.

Torek, 8. december

Onezim in njegov veliki projekt

Dragi otroci!

Danes je praznik Marije Brezmadežne. Da je Marija lahko sprejela Jezusa v svoje srce in telo, jo je Bog ohranil čisto in brez vsakega madeža greha. V tej svoji čistosti nam je zgled, kakšni naj bomo tudi mi pred Bogom. Na našem adventnem potovanju pa bomo še en dan stopili v Burundi. Od tam nam danes piše misijonarka sestra Vesna. Le kaj nam bo povedala? Takole pravi:

Že osmo leto iz dneva v dan v Centru AKAMURI skrbimo za male in velike lučke. Beseda akamuri namreč pomeni male lučke, to pa so naši otroci s posebnimi potrebami. Njihovi mali koraki, drobni uspehi in preprosti dogodki nam odpirajo srce za občudovanje velike Božje ljubezni. Pri nas so merila za uspeh povsem drugačna:

- Ko otrok s cerebralno paralizo naredi prvi omahujoči korak ali nese prvo žlico v usta;
- Ko otrok z Downovim sindromom izgovori prve besede;
- Ko se avtist nepričakovano odzove;
- Ko si otrok s posebnimi potrebami prvič zaveže vezalke na čevljih, se umije in obleče;
- In tu je še toliko drugih drobnih in za marsikoga nepomembnih dejanj.

Takrat so naša srca polna upanja in globoke hvaležnosti.

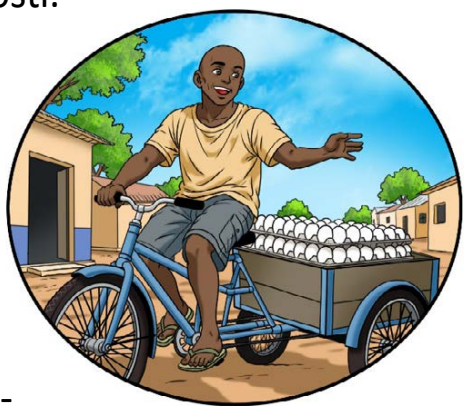

Povedala vam bom zgodbo fanta z imenom Onezim. Onezim je že malo starejši otrok. No, saj v bistvu sploh ni več otrok, a je zelo oviran v duševnem razvoju. Ko je bil še majhen, so mu umrli starši in skrb zanj je prevzela starejša sestra. V osnovni šoli ni mogel slediti. Tako je pristal v Centru AKAMURI. Lepo se je vključil v vsakdanje življenje in opravila: čiščenje zelenjave, riža in fižola za kosilo, pomivanje posode, izdelovanje mila in pomoč pri drugih drobnih opravilih v spremstvu vzgojiteljev.

Leta pa so tekla in razmišljali smo, kako bi ga vključili nazaj v domače okolje. In ponudila se je priložnost, da smo lahko Onezima vključile v manjši projekt. Nismo bile prepričane, ali bo zmogel. A pogumno smo se lotili in Onezim nas je vse presenetil. Odločil se je, da bi gojil kokoške. V projekt smo vključile še njegovega starejšega brata. Skupaj sta zgradila kokošnjak in Onezim je zdaj

tako zavzet z delom, da nima več nobenega prostega časa. Celo k nam v Center AKAMURI prihaja samo »po opravkih«, ko nam prinese jajčka na prodaj in gnoj za vrt. Seveda mu pošteno plačamo in še kaj navržemo, da njegovo »podjetje« napreduje. Trenutno ima štiri kokoške in dva petelina. Ob vsem tem pa toliko dela, da je v nedeljo celo k maši zamudil, ker je deževalo in se je bal, kaj bo, če bodo šle kokoške na dež ... Potem pa se je hudoval sam nad seboj in nad pernato druščino, rekoč, da to pa že ne sme dopustiti, da bi mašo zaradi kur zamujal. To so naši otroci, naše lučke, ki nam kažejo pot. Oni vedo, kaj je bistveno!

Današnja zgodba nas spodbuja, da bi v življenju videli to, kar je bistveno. Tudi v majhnih korakih se lahko za enega človeka skrivajo velike stvari, za drugega pa napredek.

Ko srečaš prizadeto osebo, se ne zmrduj in ne norčuj, temveč jo prijazno pozdravi in se skušaj pogovarjati z njo. V misijonski nabiralnik daruj nekaj za otroke v misijonih, tudi za otroke s posebnimi potrebami.

Zgodbo iz Burundija je poslala s. Vesna Hiti.

Sreda, 9. december

Svoboden katoličan

Dragi otroci!

Prehodili smo že dobršen del Afrike. Zdaj se bomo za nekaj časa preselili na druge celine. Za pot lahko uporabimo ladjo, kot nekoč naša velika misijonarja Baraga in Knoblehar. Ali pa gremo z letalom, kot je danes najbolj običajno in kot sedaj potujejo tudi misijonarji. Lahko pa preprosto sedemo k letošnjemu Adventnemu koledarju in zgodba nas bo v trenutku popeljala na drugo stran sveta. In kam nas danes vodi pot? Iz Afrike potujemo na drugo stran morja, tja čez veliki Atlantski ocean. Pristajamo v južni Ameriki, natančneje v Braziliji. A mi ne ostajamo na obali, temveč se najprej z udobnim spalnim avtobusom peljemo v notranjost države. Zdaj sledi še nekaj dni potovanja s čolnom po reki. Po več dneh potovanja smo prispeli na naš cilj v Amazoniji, kjer živijo pravi Indijanci. Tam deluje slovenska misijonarka sestra Agata in pomaga tamkajšnjim ljudem. Danes bomo prisluhnili njeni zgodbi:

Nekoč je bil poglavar indijanskega plemena zelo vznemirjen. Napovedal se je škof, ki je hotel obiskati vsa indijanska plemena v svoji škofiji. Poglavar pa mu je moral nujno nekaj povedati. Zato je nestrpno pričakoval njegov obisk.

Ko je po dolgih dnevih potovanja škof končno prišel, je poglavar začel: »Spoštovani gospod škof. Ali veste, da sem bil v veliki skušnjavi? In skoraj bi ji podlegel.«

»Kaj pa se je zgodilo,« je vprašal škof?

In poglavar je odgovoril: »K meni je prišel nek evangeličanski pastor. Iskal je vernike za svojo Cerkev. Zelo prikupno in vljudno me je pozdravil. Jaz pa mu nisem čisto zaupal. Potem pa sem ga vprašal, kaj želi. In je rekel: »Ti si poglavar tega naselja. Poglej, kaj imam tukaj v roki. Vse to dobiš, če se spreobrneš in prideš v našo Cerkev. Pridi ti in še svoje vernike boš pripeljal s seboj!« Oči so mi kar narasle. Toliko denarja skupaj še nikoli nisem videl. Kaj vse bi lahko dobil za ta denar! Pomagal bi sebi in ljudem. Nekaj let bi lahko mirno živel brez truda. Zares sem bil v skušnjavi. Ampak moja vest mi je govorila: Katoliška Cerkev pa ne dela tako, da z denarjem pridobiva vernike. Zanjo se vsak svobodno odloči. Gospod škof, zelo mi je bilo težko.

Takrat pa nisem več zdržal in sem odgovoril: »Ne, ne sprejmem ničesar. Rajši sem svoboden katoličan kot podkupljen evangeličan.« In tako sem se ga rešil.«

V preteklosti je večkrat prišlo do napetosti med verskimi skupnostmi. Danes med njimi večinoma prevladuje sodelovanje in medsebojna pomoč. Današnja zgodba nas uči, da ugodnosti in materialne koristi ne smejo prevladati nad odločitvijo za vero in resnico.

Premisli, zakaj si veren. Morda zaradi družine, prijateljev, župnije ali zaradi tega, ker te je prevzel Jezus. Odloči se, da boš čisto zares iskal Boga v Svetem pismu in Cerkvi. Večkrat pojdi v cerkev, ustavi se ob verskem znamenju ob poti in se pogovori z Jezusom.

Zgodbo iz Amazonije v Braziliji je poslala s. Agata Kociper.

Četrtek, 10. december

Krokodili so dobri

Dragi otroci!

Uf, kako je Amazonija pestra pokrajina. Ob dolgi reki Amazonki se razteza velik tropski pragozd. To je prava džungla, po drevesih so lepe papige in opice, po tleh lezejo vse mogoče kače. Med krošnjami so raznorazni cvetovi in sadeži.

Po zraku letajo pisani metulji in nenavadne žuželke. V rekah plavajo ribe in krokodili. Vse je živo, vse migeta, vse raste. Vse je tako okusno in barvito. In tudi tam, v amazonskem pragozdu, živijo ljudje. Sestra Agata nam danes pripoveduje, kako živijo:

Na naših indijanskih misijonih imamo navado, da se za praznike vsi verniki zberejo najprej v cerkvi za mašo ali branje Božje besede, potem pa tudi za skupno kosilo. Vsak prinese s seboj nekaj hrane in jo položi na skupno mizo. Za čas kosila potem vsi pristopijo in vsak dobi nekaj. Večkrat je te hrane toliko, da je celo še nekaj ostane. To zopet naložimo v posodice in ljudje jo odnesejo domov.

Nekoč pa je bila izmed vseh jedi zame ena novost. Velika skleda z mesom me je spominjala na govejo juho. Pa sem poskusila in se čudila, kako je to okusno. Zato sem vprašala, kakšno meso je to? Odgovor me je presenetil: krokodilovo … Kar nisem mogla verjeti. A bilo je res okusno in dobro pripravljeno. Vsi so bili zelo veseli, da mi je bila njihova hrana všeč.

V naših rekah v Amazoniji seveda živijo krokodili, a so zelo nevarni človeku. Zato je velik podvig, da to kruto žival lahko ulovijo.

Naslednjič se je zgodilo podobno. Nič nisem mislila na to, kaj bom jedla. Naenkrat je prišla k meni žena in rekla: »Sestra, zopet imamo krokodila.« Tudi ta je bil zelo dober. In spet jim je bilo v veliko veselje, da sem jed vzela in jo pojedla. Meni pa je tudi teknilo.

Po tem prazniku me je čakalo največje presenečenje. Na dom so nam v velikih posodah prinesli prejšnjo noč ujetega krokodila, že razkosanega na velike kose, in nam ga podarili. Z velikim začudenjem, pa tudi z veseljem, smo ga sprejele, v zameno pa, kot je tukaj navada, podarile nekaj živil, ki so jih radi sprejeli. Krokodila so vešče ženske okusno pripravile, ponudile pa smo ga še mnogim drugim. In veselje je bilo popolno. Na ta način se tkejo vezi upanja in edinosti, medsebojnega sprejemanja, verske in kulturne raznolikosti.

Pomembno je, da najdemo pot, da se v Kristusu prepoznamo kot brate in sestre ne glede na različne navade.

Spomni se kakšnega dogodka, ko si srečal ljudi z drugačnimi navadami, ki kaj drugega jedo ali drugače delajo kot ti. Kako si se počutil? Prosi Boga, da ti pomaga razumeti drugega in mu spoštljivo razložiti svoje navade.

Zgodbo iz Amazonije v Braziliji je poslala s. Agata Kociper.

Petek, 11. december

Bog je močnejši od kače

Dragi otroci!

Se spomnite včerajšnje zgodbe? Bi vi jedli krokodila, če bi vam ga postregli? Se vam zdi sestra Agata pogumna? Še en dan ji prisluhnimo, kakšno dogodivščino je doživela:

To je zgodba iz amazonskega pragozda v Braziliji, kjer živijo pravi Indijanci. Tukaj ni avtocest, pa tudi navadnih cest pravzaprav ni. V skoraj 1000 km oddaljene vasi, kjer živi 23 različnih plemen, ki ohranjajo 18 indijanskih jezikov, se pripeljemo lahko le s čolnom ali ladjo, vožnja pa traja kar tri dni ali pa še več. Samo za izredne in nujne primere je možen polet z majhnimi letali.

Imamo pa tukaj izredno bogastvo rastlin in živali. V Sloveniji me ljudje večkrat vprašajo, če so tu tudi piranhe, pa krokodili in kače ... Vse to in še mnogokaj. Tukaj so ribe različnih vrst, od malih do velikih, kot recimo riba piraruku, ki je velika za celega človeka in še več.

Tudi s kačami imamo pogosto opravka. Ko sem bila nekoč pozno zvečer na misijonu v majhni sestrski obednici, sem stopila na zelo strupeno kačo koralnico. A ta me ni pičila, le umaknila se je v kot pod mizo. Uf, malo je manjkalo. Pa saj ponoči nisem ničesar videla. A kaj storiti sedaj? Doma je bila še ena sestra. A nobena od naju ni znala pregnati kače. In nobena prava ideja nama ni prišla na misel. Končno sva zaslišali zunaj govorjenje moških in sva si rekli: »Pokličiva jih na pomoč!« In to sva tudi storili. Vstopila sta dva moška. Spretno sta ukrotila žival ter jo odnesla. Medve pa sva se skušali umiriti in sva se Bogu zahvalili, da se je vse dobro izšlo.

Pa veste, dragi otroci, zakaj me je Bog obvaroval, da me kača ni pičila? Trdno sem prepričana, da zato, ker smo tisto popoldne z otroki, mladimi in drugimi verniki goreče molili pred Najsvetejšim. Kljub neznosni vročini se nam je ta dan veliko vernikov pridružilo pri adoraciji. Bog se je zahvalil tako, da me je obvaroval pred kačo.

Današnja zgodba nam govori o zaupanju v Boga, ki nas varuje tudi v konkretnih nevarnostih.

Ko te bo naslednjič strah kakšne velike in nevarne stvari, se obrni na Boga. Prosi ga za pomoč, potem pa se pogumno spopadi s težavo.

Zgodbo iz Amazonije v Braziliji je poslala s. Agata Kociper.

Sobota, 12. december

Varni pred poplavami

Dragi otroci!

Danes se spet selimo. Iz Amazonije v južni Ameriki se bomo premaknili na tretjo stran sveta, tokrat v Azijo, v Indonezijo. Tudi tam je veliko vode. Indonezija je država, ki ima kar 17.000 otokov. Si lahko predstavljate? Številne male otočke obkroža morje. Poleg tega pa z morja prihajajo hudi nalivi in takrat povsod dežuje kot iz škafa. Ljudje živijo kar na 6.000 otokih. Največ pa jih vendarle živi na petih otokih, ki so tudi največji. Na enem od takih otokov živi tudi slovenska misijonarka sestra Iva, ki nam je poslala današnjo zgodbo. Takole pripoveduje:

V naši skupnosti sester v Džakarti že 24 let dela Eny. Eny izhaja iz zelo preproste in revne muslimanske družine. Že njena mama je pomagala v našem zdravstvenem domu. Izdelovala je zdravila, ki smo jih potem dajale bolnikom. Ker so sestre vedele, da je družina zelo revna, so povabile k sodelovanju tudi mlado Eny, ki si je že ustvarila družino in je pod srcem nosila tretjega otroka. Čeprav plača ni bila velika, je to pomagalo družini, da se je počasi osamosvojila. A njihovo preprosto stanovanje je pogosto poplavila voda, posebej v deževni dobi, ko je voda narasla tudi do višine enega metra in pol. V tako globoki vodi si komaj lahko še stal, še huje pa je bilo to, da je bilo potem vsakič vse mokro. Obleke, pohištvo, zvezki, hrana … To je bilo zares hudo. Zaradi tega so otroci in drugi člani družine pogosto zboleli. Ves denar so porabili za zdravljenje. Ko so sestre to videle, so sklenile, da pomagajo Eny priskrbeti drugo stanovanje, ki bo varno pred poplavami. Družina sama si seveda ni mogla privoščiti novega stanovanja, vendar s pomočjo sester so si kmalu priskrbeli drugo, še vedno majhno, a boljše stanovanje, ki jim je omogočilo živeti bolj zdravo in varno. Sestre so pomagale tudi njenemu možu, da je pred stanovanjem odprl majhno trgovinico za okoliške ljudi. Tako je družina dobila še en vir prihodka, da so se lahko vsi trije otroci brez zapletov izšolali.

Sestre smo vesele, da smo lahko pomagale tej družini in še mnogim drugim, ki prihajajo v naš misijon.

Varen dom je zares pomemben za lepo življenje. Današnja zgodba nam govori o medsebojni pomoči.

Indonezijo je lani prizadel močan potres. Spet so ljudje ostali brez domov. Spomni se v molitvi na številne ljudi po svetu, ki doživijo naravne nesreče. Odpri svoje srce in v misijonski nabiralnik dodaj kakšen dar za ljudi v misijonih.

Zgodbo iz Indonezije je poslala s. Iva Horvat.

3. adventna nedelja, 13. december

Goldir

Dragi otroci!

Danes je že tretja adventna nedelja. A že? To pomeni, da smo naredili že več kot pol poti do božiča. Še malo pa bomo prispeli v Betlehem. Pomislite, kaj vse smo že doživeli. Obiskali smo kar pet držav v Afriki, nato Amazonijo v južni Ameriki, včeraj smo pristali v Indoneziji v Aziji, danes pa nadaljujemo še v eni azijski državi, ki pa ne leži ob morju. Kazahstan leži sredi suhe zemlje na celini. Podnebje je bolj sušno in zelo mrzlo, čisto drugačno kot včeraj v Indoneziji. Poslušajmo, kaj nam bo povedal misijonar brat Miha, ki že dolga leta deluje v tej državi:

Danes bi vam rad povedal zgodbo gospe z imenom Goldir. Zanimivo ime, mar ne, a tudi lepo. Goldir namreč pomeni cvetlica. Kot večina Kazahov je bila tudi Goldir nekoč muslimanka.

Prišlo pa je obdobje, ko je Goldir v življenju imela različne težave. V neki stiski se je odpravila na pogovor k terapevtu. Ta terapevt pa je veliko ljudi usmeril k veri. Večkrat je rekel: »Jaz nimam tablet, ki bi ti pomagale. Vem pa, da se moraš spraviti z Bogom.« In tako je tudi Goldir prišla v našo skupnost. Lepo smo jo sprejeli in postali smo prijatelji. Postala je katoličanka in našla je mir srca.

Nekoč pa je Goldir zbolela. Zbolela je za rakom in je morala v bolnico na operacijo. Ko je šla v bolnico, je v svoji sobi na nočno omarico postavila vse mogoče kipce: križ in rožni venec, Lurško Marijo, sv. Antona Padovanskega in Patra Pija. Ampak to je v Kazahstanu prepovedano! Ne smeš javno povedati, da si veren. A Goldir se ni nič bala. Vsem je povedala, da bo molila tudi zanje. In ker je bila tako odločna, so jo preprosto pustili pri miru.

V sobi pa sta bili še dve drugi gospe, ki sta ravno tako čakali na operacijo. Ko je Goldir videla, da jokata, ju je vprašala: »Zakaj jokata?«

»Jokava, ker imava raka,« sta odgovorili.

Pa je rekla: »Razumem, da imata raka, ampak ne razumem, zakaj jokata.«

Oni dve sta začudeno gledali in še bolj vneto razlagali: »Jokava, ker je to hudo in bova kmalu umrli.«

Goldir pa je rekla: »Razumem, da vama je hudo in sta žalostni, ampak ne vem, zakaj jokata. Saj sta vendar pravoslavni in poznata Jezusa, Odrešenika. On bo skrbel za vse nas. Njemu lahko zaupamo.«

Takrat sta se gospe vdali in skupaj so molile rožni venec.

In ko je bila operacija mimo, je prišel v sobo zdravnik in je rekel: »Jaz tega ne razumem. Vaša operacija bi morala trajati pet ali šest ur, pri vas pa je trajala le tri ure. Nobenih zapletov ni bilo. Orodja so kar sama tekla po tkivih, da sem jih z roko komaj dohajal. Jaz nisem veren, a vaša molitev je očitno pomagala.«

Goldir pa je rekla: »Seveda, saj jaz to vem. Molitev vedno pomaga in naš Odrešenik Jezus Kristus skrbi za vse nas.«

Današnja zgodba nas uči: Če Jezusu zaupamo in molimo, v težavah nismo sami, ampak jih nosimo z Jezusom.

Jezus skrbi tudi zate. Ko ti bo naslednjič hudo ali boš žalosten, ko se boš boril z boleznijo ali pa bo v stiski kdo poleg tebe – se zaupno obrni na Gospoda Jezusa in mu izroči svojo stisko. Danes zmoli za ljudi v misijonih na drugem koncu sveta, da jim Gospod pomaga.

Zgodbo iz Kazahstana je poslal br. Miha Majetič.

Ponedeljek, 14. december

Verjeti na slepo

Dragi otroci!

Danes se odpravljamo v Rusijo. Tam v Novosibirsku deluje slovenski misijonar pater Janez. V njegovi župniji imajo poseben kulturni center, kjer vsak mesec organizirajo orgelske koncerte, ki jih ljudje zelo radi pridejo poslušat. Preko teh koncertov želijo ljudem pomagati, da odprejo svoje srce za Boga, za svetlobo, lepoto in upanje. Nekateri na teh koncertih začnejo razmišljati o Bogu in se pozneje večkrat vrnejo. Pater Janez pa takole opisuje eno prav posebno srečanje:

Lani smo organizirali zelo poseben koncert za otroke, najstnike in mlade, ki ne vidijo. Ja, bili so slepi in prišli so s svojimi spremljevalci. Ampak čeprav ne

vidijo, zelo dobro slišijo in so uživali v glasbi. Prejeli so »avdio vodenje« po orglah. Poslušali so različne zvoke, ki jih ustvarjajo številne piščali. Po poslušanju vseh teh različnih piščali in njihovih zvokov, so lahko te piščali še otipali. Vsi so dobili košček orgel kot spominek. Kakšno doživetje.

Po kratkem koncertu pa so imeli naši obiskovalci še eno posebno željo. Pomislil sem, kaj neki bo to. Prosili so za dovoljenje, da bi si od blizu »ogledali« Jezusa na križu in kip Marije pri stranskem oltarju. Toda, kako si lahko slepi ogleda kip? Pa so mi razložili. Da lahko slepa oseba spozna nekoga, da si ga »ogleda«, mora z rokami otipati obris njegovega obraza in telesa. Seveda smo jim to radi dovolili. Nekaj otrok je stopilo k Jezusu, Mariji in oltarju, da bi si jih ogledali. Zelo spoštljivo so se dotaknili teh svetih predmetov in s prsti previdno drseli po njih. Tako so »spoznali« Jezusa in Marijo in to posebno »spoznavanje« je pustilo globok vtis nanje in na nas, ki smo bili priča njihovemu spoštovanju.

Tudi če je nekdo slep z očmi, lahko vidi z dušo in drugimi čuti. Današnja zgodba nas spodbuja, da odpremo svoje čute in smo pozorni do bližnjega.

Če poznaš nekoga, ki je slep, se z njim pogovarjaj. Skušaj spoznati, kako on vidi svet. Pa tudi ti mu pomagaj razumeti tvoj pogled. Povej mu o svoji veri in kako ti gledaš Jezusa.

Zgodbo iz Rusije je poslal p. Janez Sever.

Torek, 15. december

Za Kristusa do konca

Dragi otroci!

Na poti do Betlehema bomo danes naredili kratek postanek v Afriki in sicer v Srednjeafriški republiki. V tej državi potekajo stalni nemiri. Življenje za kristjane ni lahko, ker jih preganjajo oborožene skupine. Do nas je prišla zgodba duhovnika domačina, ki mu je ime pater Mojzes. Takole pravi:

Pred leti smo doživeli napad na našo župnijo. Med napadom so uporniki ubili sedem ljudi. Dnevi po napadu so bili za vse nas zelo težki. Nenehno sem se spraševal, zakaj je Bog dopustil kaj takega. Križ je bil tako očitno prisoten.

Bil sem obupan in v stiski. Spraševal sem se, zakaj so bili nekateri ubiti, medtem ko sem jaz ostal pri življenju.

Tisto leto še nismo praznovali zakramentov krsta, birme in prvega svetega obhajila. Toda v teh razmerah se mi je zdelo nevarno, da bi naredili slovesnost. Prepričan sem bil, da je treba zakramente prestaviti na kasnejši datum, zato sem sklical sejo župnijskega sveta. Člani so soglasno sklenili, da datum za zakramente prestavimo.

Ko sem mladim katehumenom sporočil to odločitev, je vstalo mlado dekle, staro okoli 12 let, in vprašalo, ali sme nekaj povedati. Dejala je: »Oče Mojzes, rekli ste, da bodo zakramenti prestavljeni na poznejši datum, ko bo manj nevarnosti. Vprašam vas, kako pa veste, da se bo vojna kmalu končala? Kar zadeva mene, ne želim, da se datum prestavi. Želim prejeti sveti krst, da bom, tudi če me ubijejo, srečna, da lahko umrem kot kristjanka.« Takrat je več kot 500 katehumenov glasno zaploskalo tej mladi in pogumni deklici. Bili so sami mladi fantje in dekleta, stari med 10 in 16 let. Jasno so izrazili, da nočejo spremeniti datuma, in tudi tega, da bi zakramente prestavili v mirnejše okolje, niso sprejeli. Vztrajali so, da želijo prejeti zakramente v svoji cerkvi.

Odgovor teh mladih me je presenetil. Nanj nisem bil pripravljen. Tako smo začeli pripravljati slovesnost. Vsem smo rekli, da naj pridejo prostovoljno. Nikogar nismo silili. Nekaj tednov kasneje so 103 mladi prejeli sveto birmo, 457 pa jih je prejelo krst in prvo sveto obhajilo. To se je zgodilo v isti dvorani, v kateri so le nekaj tednov prej člani naše župnije med sveto mašo prelili svojo kri.

Prostor je bil nabito poln. Prišlo je več kot 3.000 župljanov in drugih obiskovalcev, da so z nami praznovali novo življenje v Kristusu. Čutil sem, da Kristus živi v teh mladih ljudeh. Navzoč je bil tudi mladenič, ki je 1. maja dobil kroglo v nogo in je 20. maja prišel s palicami, da bi prejel zakrament svete birme. Enostavno ni se dal pregovoriti, da bi zakrament prejel kasneje.

Današnja zgodba nas navdihuje za pogum pri pričevanju za svojo vero tudi v nevarnostih.

Ali te je strah, da bi se izpostavil nevarnosti in zasmehovanju zaradi vere? A tudi Jezus je kdaj trpel zaradi ljudi. Bodi pogumen in odkrito povej drugim, da si veren. Tako boš tudi ti pogumen misijonar.

Zgodba iz Srednjeafriške republike je iz knjige Neukrotljivo upanje (nem. Unbändige Hoffnung), ki jo je napisal p. Moses Otii.

Sreda, 16. december

Molimo za mir

Dragi otroci!

Danes bomo obiskali eno novo celino, ki pa nam je v bistvu domača. To je Evropa, kjer smo tudi mi doma. In prav blizu nas leži država Ukrajina, kjer trenutno poteka vojna. Naše sestre misijonarke tam skrbijo za ljudi, ki jim je vojna vzela domove in varnost. Prisluhnimo sestri Jožici, kaj nam bo povedala:

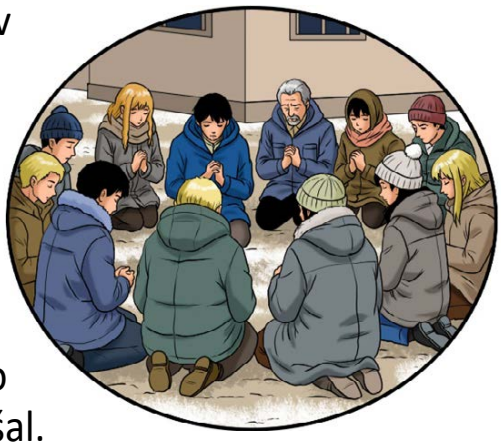

Bilo je februarja leta 2022, v prvih dneh vojne v Ukrajini. V naš samostan v Zakarpatju so se začasno preselile sestre iz Kijeva. Prestrašene in zmedene smo iskale mir v molitvi, podnevi pa smo pomagale ljudem. S sestro Barbaro sva en dan obiskali 90-letnega upokojenega duhovnika. Ta je imel idejo: »Združiti se moramo v molitvi za mir – grkokatoličani, rimokatoličani, pravoslavni in protestanti. Če bomo skupaj prosili nebeškega Očeta, nas bo gotovo uslišal. Potrebna je edinost.« Ta misel mi je bila zelo všeč. Toda kako jo uresničiti? Po poti domov sva tuhtali: »Ljudi lahko povabimo k molitvi, toda kam? Če gremo k eni skupnosti, ostali ne bodo hoteli priti. Nimamo nevtralnega prostora, ki bi ga vsi sprejeli.« Doma je ena od sester predlagala: »Zakaj pa ne bi molili na travniku pred krajevno skupnostjo?« Rečeno, storjeno. Po telefonu smo poklicale župnike vseh štirih cerkva, da bi skupaj molili za mir. In tako se je prvo nedeljo zbralo 136 ljudi. Stali smo v velikem krogu kot bratje in sestre. Duhovniki so vodili molitev: vsak po 10 očenašev. Ker smo videli, da določene molitve molimo nekoliko različno, smo te molitve molili vsakič po enem običaju. Začutili smo spoštovanje do naše različnosti. Naslednjo nedeljo smo zopet molili, spet goreče, združeni v skupni prošnji.

Sedaj, po štirih letih, se še vedno srečujemo vsako nedeljo. Danes se nas zbere malo manj, a med seboj smo se zelo povezali. Naučili smo se moliti in peti, kakor molijo po različnih skupnostih. Neki domačin je nekoč dejal: »Pred desetletji so komunizem in krivice ločili naše prednike. Danes pa lahko skupaj molimo in se veselimo drug drugega. Bog nas je združil.« V vseh nas pa še vedno ostaja velika želja, da bi se kmalu lahko zbrali tudi k molitvi zahvale za mir in konec vojne.

Današnja zgodba nam govori, kako lepo je, če kristjani skupaj molimo k Bogu. Skupna molitev je močnejša.

Danes moli za mir v Ukrajini, Kongu, Sudanu, Libanonu, Iranu, Gazi in v drugih delih sveta, kjer divjajo vojne. V srcu skleni, da se boš vedno trudil za mir in proti vojni.

Zgodbo iz Ukrajine je poslala s. Jožica Sterle.

Četrtek, 17. december

Preživeli smo zimo

Dragi otroci!

Še en dan ostajamo v Ukrajini, kjer ljudje trpijo zaradi vojne. Danes nam sestra Barbara pripoveduje naslednjo zgodbo:

Vem, da imate otroci zelo radi sneg. Tudi sama rada uživam v zimskih radostih. Včasih pa zima pokaže drug obraz. Lanska zima je bila zelo huda. Mraz, sneg in led so nas zelooo stiskali. Najtežje je bilo v Kijevu. Zaradi vojne ljudje niso imeli elektrike. In zato so potem ostali še brez vode in ogrevanja, saj vse dela na elektriko. Ljudje v stolpnicah se niso mogli greti, si kuhati ali se umivati. Mrzle zimske temperature so hitro ohladile tudi stanovanja, tako da so si nekateri kar v sobi postavili še šotor in spali v njem, da je bilo topleje. Si predstavljate? In to sredi mesta in v bloku.

K sreči pa so si ljudje pomagali med seboj. V velikih stolpnicah so ljudje v nižjih nadstropjih imeli vodo. Ti so posodili stranišča in kopalnice stanovalcem iz višjih nadstropij. Kdor je uspel kupiti plinski gorilnik, je rad zavrel vodo in povabil na čaj še sosede. Stanovalci bloka so kar na dvorišču zakurili ogenj in v veliki posodi kuhali enolončnico. Vsakdo je prinesel nekaj, nekdo zelje, kdo krompir, drugi makarone, kar je kdo imel doma. Juha, polna različnih dobrot, je bila okusna, še bolj pa dobra zaradi povezanosti ljudi v stiski.

Maksim, ki je na vozičku in živi v dvanajstem nadstropju celo zimo, ni zapustil stanovanja. Ker ni bilo elektrike za dvigalo, se je bal, da se ne bo mogel vrniti domov. Ko je februarja prišel k sestram, je vriskal od veselja. Ko smo nekoč po ulicah iskale brezdomce, da bi jim ponudile čaj in sendvič, nas je nekdo vprašal:

»Kdo pa ste vi? A vi ste od Boga?« Veselo sem prikimala. Ja, prav res, mi smo od Boga, posebej takrat, kadar delamo dobro bližnjemu z dobro besedo in dobrim delom.

Ko smo se nato z vsakim dnem bolj bližali pomladi, so ljudje vsi veseli in hvaležni govorili: »Preživeli smo zimo!« Težke razmere in gorje so nas še bolj povezali med seboj.

Kadar delamo dobro drugim, smo tudi mi Božji pomočniki.

Danes naredi dobro delo po svoji izbiri in daruj nekaj v adventni nabiralnik za misijone.

Zgodbo iz Ukrajine je poslala s. Barbara Peterlin.

Petek, 18. december

Hiša z Marijino sliko

Dragi otroci!

Na Madagaskarju imamo Slovenci največ misijonarjev. Kar sedem jih trenutno živi in dela v tej državi. Pa veste, kje leži? Poiščite jo hitro na zemljevidu. Ne boste je dolgo iskali, saj je to prav velik otok, ki leži zraven Afrike in je viden tudi na najmanjših zemljevidih. Kar trije misijonarji nam bodo spregovorili. Danes nam piše sestra Marjeta:

Povedala vam bom zgodbo o malem fantu z imenom Mahandry. Mahandry je star komaj pet let in skupaj s svojo triletno sestrico Cecile obiskuje vrtec. Ker je Mahandry že zadosti velik, mu starši naročijo, da po koncu pouka pospremi sestrico domov. Toda mali navihanec pogosto raje odide s prijatelji in pozabi na svojo »nalogo«.

Nekega dne je Cecile sama prijokala do stare mame, ki jo je čakala pred vrtcem. »Kje pa je Mahandry?« je nejevoljno vprašala stara mama. »Ni ga!« je v joku odgovorila mala Cecile. Stara mama je zastonj tekala sem in tja in spraševala po vnuku … Mahandry je namreč s prijateljico odšel v njeno vas, kjer sta se dolgo igrala. Ko se je že mračilo, se je odpravil

domov, vendar je medtem zaradi dežja potok močno narasel in ga ni mogel več prečkati. Prestrašen je začel jokati.

Takrat ga je našel kmet, ki se je vračal s polja. »Ja, glej ga no! Od kod si pa ti, kje si doma?« ga vpraša. »V kraju Manazary, kjer je na steni naše hiše Marijina slika,« se je ponosno spomnil Mahandry. »Lepo, lepo« pravi dobri mož. »A kako naj vem, kje je to? Jaz nisem iz Manazary, pa tudi časa nimam, da bi s teboj iskal tvojo hišo z Marijino sliko.«

Skupaj sta odšla v vas. Dolgo sta hodila sem in tja, iskala in spraševala ljudi za hišo z Marijino sliko. Končno je neka gospa prepoznala Mahandryja in ju pripeljala do njegovega doma. Deček je veselo stekel na dvorišče in ponosno vzkliknil: »Saj sem rekel, da sem tu doma, kjer je Marijina slika!«

Njegova družina vsak večer moli pred Marijino podobo, tudi za svoje dobrotnike. To hiško smo jim namreč pomagale zgraditi sestre s pomočjo iz Slovenije. V zahvalo so starši v steno vzidali Marijino sliko. Od tega dogodka naprej mnogi poznajo njihovo hiško in si želijo, da bi tudi njihove domove varovala nebeška Mati ter jih vodila k Jezusu.

Današnja zgodba v nas spodbuja zaupanje v Marijino varstvo.

Izroči svoje srce in svoje življenje nebeški Materi Mariji s prošnjo, da te varuje na tvojih poteh in te pelje k Jezusu. Ko boš videl, da se kdo od tvojih prijateljev izgublja na napačnih poteh, mu skušaj pomagati z besedo in dobrim zgledom.

Zgodbo z Madagaskarja je poslala s. Marjeta Zanjkovič.

Sobota, 19. december

Požar in prašiči

Dragi otroci!

Kakšen naslov pa je to? Kaj imajo skupnega požar in prašiči? Prisluhnimo danes misijonarju Janiju z Madagaskarja, ki nam bo povedal zanimivo zgodbo:

Na Madagaskarju so požari zelo pogosti, predvsem seveda v sušnem obdobju. Že od nekdaj so imeli ljudje pri nas navado, da so z ognjem krčili gozdove, potem pa so na požganih delih posadili riž, maniok in drugo zelenjavo. Zato so na Madagaskarju gozdovi skoraj izginili. Še vedno iz leta v leto po savanah zažigajo od suše porumenelo travo, z namenom, da bi na pogorišču pognala mehka zelena trava za hrano govedi. Tudi ob pripravi riževega polja je najbolj enostavno, da

se suho visoko rastje najprej poseka, potem pa zažge. Žal pa se zgodi, da veter potem nenadoma razpiha ogenj in ga potiska kilometre daleč in povzroči veliko škodo. Zgodi se, da zgorijo tudi hiše in cele vasi.

V kraju Manambondro na jugu Madagaskarja smo imeli lani v sušni dobi kar dva takšna požara. Oba sta se zgodila sredi dneva v najhujši vročini, ob močnem severnem vetru in že dvomesečni suši. Župan in njegovi sodelavci so uradno našteli 620 pogorelih hiš. Hiše so namreč lesene, stojijo tesno skupaj ena zraven druge, presušene slamnate strehe pa so zgorele v nekaj minutah.

Ko je prvi šok minil in so se ljudje brez strehe nad glavo nastanili po šolah in pri sorodnikih, so se zbrali vaški starešine, ki jih je okoli 70, in so razpravljali, kaj je možen vzrok tako velikega požara. Nazadnje so prišli do sklepa, da so požar povzročili prašiči. Predniki so namreč določili prepoved reje prašičev na strnjenem območju naselja Manambondro. Nespoštovanje te stare navade v zadnjih letih pa naj bi povzročilo jezo prednikov in se je zgodila nesreča.

Ko sem to zvedel, sem se najprej čudil nad takim praznoverjem, potem pa sem pomislil: še dobro smo jo odnesli! Noben človek ni bil obtožen, da je povzročil požar s svojo čarovniško spretnostjo ali z neprevidnostjo pri kuhanju kosila. Prašički so sicer morali še tisti dan v izgnanstvo, lahko pa jih redimo kjer koli zunaj naselja.

Ko letos praznujemo 100-letnico prvega krsta in 50-letnico župnije, razmišljam, da v tem času evangelij počasi vendarle pronica v mišljenje ljudi. V tej veliki stiski niso iskali namišljenega ali resničnega požigalca, nad katerim bi se strašno maščevali. To se je sicer v preteklosti pogosto dogajalo, ampak so krivdo zvalili na prašičke. Lepo je videti, kako hiške zdaj počasi spet rastejo iz pepela. Vsakemu, ki pride in prosi za pomoč pa seveda pomagam z darovi, ki prihajajo iz Slovenije.

Današnja zgodba nas spodbuja, da se odpovemo praznim verovanjem in iščemo resnico. Hkrati pa v sebi gojimo usmiljenje do nenamernih napak.

Ljudje, ki so izgubili domove v požarih, poplavah, potresih in neurjih, potrebujejo našo pomoč. V misijonski nabiralnik danes nameni kakšen dar za preizkušene ljudi v misijonih.

Zgodbo z Madagaskarja je poslal Jani Mesec.

4. adventna nedelja, 20. december

Veliki spravni dan

Dragi otroci!

Danes je spet nedelja in to ne katerakoli. Danes je četrta adventna nedelja. Na adventnem vencu gorijo že vse štiri svečke in to pomeni, da je Jezusovo rojstvo že čisto blizu. Samo še nekaj dni nas loči od Božiča. Nas pa čaka še čisto kratka pot na našem misijonskem potovanju. Še en dan se bomo zadržali na Madagaskarju, tem posebnem otoku, ki ima toliko zgodb. Danes nam misijonar Janez pripoveduje, kako je rešil veliko ljudi pred … no, raje prisluhnimo njegovim besedam:

Pred leti, ko sem bil misijonar v kraju Ranomena, sem začel opažati eno stvar. Župnija nikakor ni zaživela. Ljudje niso prihajali k sv. maši in nad celim krajem je ležala neka senca. Pred mano so tam delovali že drugi slovenski misijonarji in so krstili veliko ljudi. A od več kot 400 krščenih jih je k maši prihajalo samo 18. »Tukaj nekaj ni v redu,« sem si rekel in začel premišljevati.

Na Madagaskarju še vedno veljajo določena plemenska pravila, ki jih urejajo na posebnih ljudskih sodiščih. Eno takšno pravilo je, da če nekdo ukrade kravo, je kaznovan s smrtjo. Drugo pravilo pa pravi, da je treba vsako smrt maščevati s smrtjo. In tako so se v tem kraju zapletli v obupen krog. Enega so obsodili, da je ukradel kravo. Potem so njegovi sorodniki nekoga drugega obdolžili, da je ukradel petelina. Naslednjič je nekdo ukradel banane ali kaj drugega in vse so kruto kaznovali. Tako so tonili vedno globlje v tej pogubni verigi obtožb in smrti. Maščevanje med rodbinami je bilo zares hudo in zato v kraju niso mogli več mirno živeti in tudi Božji blagoslov se je umaknil.

Ko sem gledal to situacijo, sem rekel, da moramo nekaj narediti. Poklical sem vaške starešine in jih prosil za pogovor. Sprejeli so me in razložil sem jim situacijo, da tako ne gre naprej. Strinjali so se in dogovorili smo se, da priredimo velik spravni dan. Povabili smo škofa in vse ljudi, iz vseh rodbin in različnih ver. Naša cerkev je bila premajhna, zato smo dogodek priredili kar na šolskem igrišču. Vsi so prišli s svojimi stolčki in čakali, da se dogodek začne. Škof je stal na sredi in poleg njega glavni voditelj ljudskega sodišča. Ta je prijel za velik križ, ki ga je držal škof. Vsi skupaj smo nato zmolili kesanje in nato imeli še spravno mašo. Prosili smo za odpuščanje vseh naših grehov in za spravo v tem kraju. In Bog je slišal našo molitev.

Tako se je v vas spet naselil mir. Sprava in odpuščanje sta v ta kraj ponovno prinesla mir in blagoslov. Ljudje so začeli spet živeti v miru in sodelovati med seboj, tako da smo kasneje lahko sezidali novo in večjo cerkev.

Današnja zgodba nam govori o moči odpuščanja in sprave, ki močno vpliva na naše zemeljsko življenje.

V teh dneh pred Božičem pojdi k sveti spovedi in se spovej svojih grehov. Vsi skupaj molimo tudi za mir in spravo v naših župnijah, skupnostih in v slovenskem narodu, ki je ranjen od zgodovine.

Zgodbo z Madagaskarja je poslal Janez Krmelj.

Ponedeljek, 21. december

Krst na severu sveta

Dragi otroci!

Samo še štiri dni, pa bo Božič. A naše misijonsko potovanje še ni končano. Ali uganete, kam smo pripotovali danes? To noč smo naredili kar 12.000 km. Z Madagaskarja, ki leži daleč na jugu sveta, smo šli na skrajni sever, kjer je skoraj celo leto sneg in mraz. Prispeli smo na Grenlandijo, kjer deluje slovenski misijonar brat Tomaž. Za nas je opisal svoje posebno doživetje:

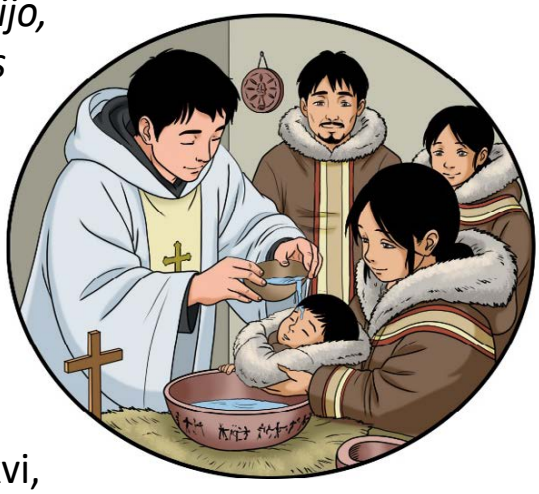

Na Grenlandiji sem nekoč potoval v majhen, od sveta skoraj pozabljen kraj. Tja sem šel, da bi krstil dojenčka. Nebo je bilo sivo, zrak mrzel, okoli hiš pa je ležal sneg. Družina, h kateri sem prihajal, ni bila katoliška. Toda otrokova mama je imela prijateljico, ki ji je pripovedovala o naši Cerkvi, o Jezusu in o tem, kako Bog nikoli ne pozabi človeka. Ko je mamica slišala te besede, si je za svojega otroka zaželela blagoslova.

Ko sem prispel, me je čakalo presenečenje. Pred hišo ni stala le družina. Prišli so tudi okoliški sosedje. Večina ni bila katoličanov, pa vendar so prišli. Krst smo obhajali preprosto in lepo. Ko sem otroku polil vodo na čelo in izgovoril besede krsta, sem v srcu začutil globok mir. V tistem majhnem domu, sredi mraza in daljave, je bilo navzoče nekaj zelo toplega: Božja bližina.

Po krstu so me povabili k mizi. Sedeli smo skupaj, jedli in se pogovarjali. Nikomur se ni mudilo. Kmalu so začela prihajati tudi vprašanja. »Zakaj ste prišli tako daleč? Zakaj je vera za vas pomembna? Ali Bog res vidi tudi nas tukaj na koncu sveta?« Vprašanj ni bilo konec. Nihče se ni pretvarjal, da vse razume. Nihče ni imel vseh odgovorov. Toda nekaj čudovitega se je zgodilo: ljudje so odprli svoja srca.

Mene se ni dotaknila samo njihova gostoljubnost, ampak tudi njihova žeja po smislu. Ti ljudje so živeli v enem najbolj oddaljenih krajev na svetu. Poznali so mraz, samoto, dolge noči in težko življenje. Pa vendar jih je zanimal Bog. Zanimalo jih je, ali ima njihovo življenje globlji pomen. Zanimalo jih je, ali obstaja upanje, ki je močnejše od teme.

Takrat sem še bolj razumel, zakaj sem misijonar. Ne zato, ker bi imel vse odgovore. Ampak zato, da hodim z ljudmi po poti njihovih iskanj. Da skupaj odkrijemo, da je Kristus ob nas, še preden ga človek zna poimenovati. Za Jezusa ni oddaljenih krajev. Kjer je človekovo srce odprto, tam lahko zacveti upanje.

Današnja zgodba nas spodbuja, da v odkritem pogovoru z drugimi iščemo odgovore na velika vprašanja življenja.

Morda ne veš vsega o svetu. Nihče ne ve vsega. Zato se lahko pogovarjamo in skupaj iščemo resnico. Bog ima odgovore na vsa vprašanja. Z družino ali s prijatelji se pogovarjaj o tem, zakaj si veren in če imaš o veri kakšna vprašanja.

Zgodbo z Grenlandije je poslal br. Tomaž Majcen.

Torek, 22. december

Dobri musliman

Dragi otroci!

Naša pot se prav hitro bliža cilju. Sedaj smo že čisto blizu Betlehema. Še malo, pa bomo prispeli. A predno stopimo v Jezusove kraje, se ustavimo še v Siriji. Od tam nas pozdravlja sestra Milena, ki nam pošilja naslednjo svojo izkušnjo:

Nekoč sem bila na obisku v Damasku. Naše sestre salezijanke tam vodijo veliko bolnico z 19 oddelki, 75 zdravniki in 137 pomočniki. Vsi ti zaposleni na vseh področjih delujejo s posebno pozornostjo do ubogih in bolnih, posebej še do beguncev iz Iraka, Palestine, Sudana, Libanona in Svete Dežele, do domačih sirskih revežev in žrtev neštetih vojn. V Siriji se namreč zbira ogromno ljudi, beguncev

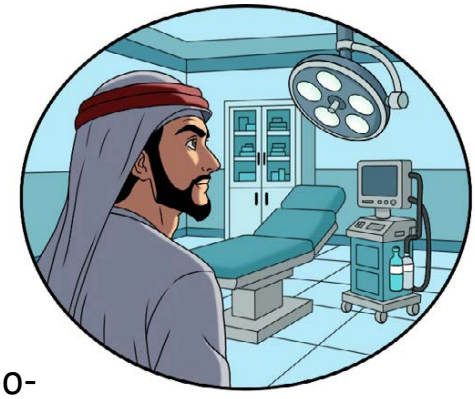

od vsepovsod. Veliko je bilo čudežev ozdravljenja, novih začetkov in rešenih življenj. Božja skrb je očitno prisotna. Vse to nam daje upanje za naprej.

Za delovanje tako velike bolnice pa so potrebna tudi velika denarna sredstva. Zato sestre vedno znova iščejo dobrotnike, dobre ljudi, ki jim pomagajo pri pokrivanju stroškov. Leta 2005 je bilo nujno potrebno obnoviti prostor za oživljanje in nujno medicinsko pomoč. Sestre so povabile prijatelje in vse dobre ljudi, da jim pomagajo zbrati potrebna sredstva za to obnovo. Po malo in malo se je začel nabirati denar, a ga je še kar nekaj manjkalo. Nato pa se je med darovalci pojavil tudi neki gospod, ki je daroval veliko vsoto denarja. In tako so lahko stekla dela.

Na dan odprtja obnovljenih prostorov z modernimi novimi stroji je bil prisoten tudi ta darovalec s svojo soprogo in člani družine. A ljudje so bili začudeni. Saj on je vendar musliman! In so ga vprašali: »Kako vendar da ti, ki si musliman, daruješ za krščansko bolnico?« Njegov odgovor je nato marsikaterega presenetil: »Pri sestrah sem hodil v otroški vrtec. Kadar gre za nekaj dobrega, ne gledam ne na vero, ne na narodnost. Vidim samo položaj stvari in osebe, ki potrebujejo pomoč, in pomagam, kolikor morem. Že zdavnaj sem se odločil za to pot civilizacije.« V dobroti človeškega srca smo lahko vsi povezani med seboj kot bratje in sestre, tudi preko meja naše vere.

Današnja zgodba nas uči dobrote do bližnjega, ne glede na meje vere, narodnosti in kulutre.

Tudi z darovanjem denarja za uboge lahko naredimo veliko dobro delo. Poglej v svoj misijonski nabiralnik. Si zadovoljen z zbranim darom za otroke v misijonih? V teh zadnjih dneh do Božiča zaokroži svoje darove tako, da boš zadovoljen in boš z veseljem daroval svoj denar.

Zgodbo iz Sirije je poslala s. Milena Zadravec.

Sreda, 23. december

Molitev rešuje življenja

Dragi otroci!

Sirija je tako blizu Betlehemu, da lahko ostanemo še en dan tu. Sestra Milena nas bo jutri pospremila naprej. A danes ostajamo v tej muslimanski državi, kjer sestre salezijanke v svoji bolnici oznanjajo Jezusa. Sestra Milena nam pripoveduje:

V Siriji sem bila nazadnje na obisku meseca maja, ki je Marijin mesec. Vsak dan ob 12. uri, ko molimo angelovo češčenje, se je po hodnikih bolnice razlegla glasba fatimske pesmi: Ave, ave, ave Marija ... Pred velikim kipom Marije Pomočnice v pritličju bolnice se je vsak dan zbralo vse osebje: zdravniki, čistilke, bolniki na vozičkih in s hojcami ter negovalci. A kako, saj ti ljudje so vsi različnih ver? Tu so kristjani, muslimani, ateisti in drugi verniki. In vendar, Marija je vse povezala in vsi so bili združeni v molitvi Zdrave Marije, v osebnih prošnjah in pesmih. Vsi v Marijinem objemu.

Srečala sem Fatimo, mlado muslimanko, povsem zavito v črno pokrivalo in do tal oblečeno v črno obleko. Njen mož je bil že tretji dan v sobi za intenzivno nego. Na voljo so ji dali posebno sobo za prenočevanje, ko je spremljala boj za življenje svojega moža. Obljubila sem ji, da se je bom posebej spomnila v molitvi v Marijinem svetišču pri Mariji iz Saidnaje. Naslednji dan mi je Fatima vsa ožarjena in vesela prišla povedati: »Moj mož gre danes domov, zdrav je in srečen. Tudi jaz sem srečna. Hvala, sestra, stokrat hvala za spomin in molitve pri Naši Gospe iz Saidnaje, samo to ga je rešilo.« Obljubila mi je, da se bosta šla z možem tudi sama zahvaliti Mariji za uslišanje. Takšno je življenje v tem arabskem svetu. Marijo mnogi spoštujejo, ne samo kristjani, in se ji priporočajo v stiskah življenja.

Marija nas s svojo materinsko ljubeznijo vse objema. Naj nam izprosi mir na svetu in spravo med vsemi ljudmi.

Danes skupaj zmolimo molitev k Materi Božji iz Saidnaje v Siriji zase in za vse ljudi, posebej tiste, ki so v stiski:

O presveta Devica, Naša Gospa iz Saidnaje,
Mati usmiljenja in pribežališče duš,
sijoča luč Damaska in zavetje vseh,
ki iščejo tvojo pomoč.

S ponižnim srcem prihajamo predte.
Ti, ki že skozi rodove bediš nad verniki,
iztegni svoje ljubeče roke k tistim,
ki potrebujejo ozdravljenje in mir.

V svojem materinskem sočutju
potolaži žalostne,
okrepčaj slabotne in
izgubljene vodi nazaj k Srcu svojega Sina.

Naj po tvoji mogočni priprošnji
usmiljenje Jezusa Kristusa
prinese tolažbo trpečim
in povrne upanje tistim, ki obupujejo.

Podeli nam vero v trenutkih dvoma,
pogum v trenutkih strahu
in zaupanje v Božjo previdnost.

O blažena Mati iz Saidnaje, obvaruj nas hudega,
zaščiti nas pred viharji življenja
in nas vodi po poti pravičnosti.
Pomagaj nam hoditi v Kristusovi luči,
živeti v sočutju in ljubezni
ter služiti s ponižnostjo in veseljem.
Amen.

Zgodbo iz Sirije je poslala s. Milena Zadravec.

Četrtek, 24. december, Božični sveti večer

Betlehem, moj dom ljubezni in molitve

Dragi otroci!

Kakšno veselje. Danes je sveti večer. Nocoj se bo v jaslicah rodil Jezus in jutri je Božič. Skozi adventni čas smo na vse strani prepotovali svet. Kot nekoč sveti trije kralji smo iskali Jezusove sledi. Našli smo ga v zgodbah ljudi in misijonarjev. Danes smo prispeli v Betlehem, k jaslicam. Tu ga bomo srečali. Sestra Milena nas bo pospremila na kraj Jezusovega rojstva, v votlino, kjer se je pred 2000 leti rodil Odrešenik sveta. Prisluhnimo njenemu doživetju:

Leta 1985 sem imela priložnost, da sem Božič preživela v Betlehemu. Ravno na dan pred Božičem, tako kot je danes, sem s prijateljico obiskala kraj Jezusovega rojstva. Zgodaj zjutraj sva vstali. Hoteli sva biti pri sveti maši že ob petih. Bazilika Jezusovega rojstva stoji točno na mestu, kjer je Marija rodila dete Jezusa. Vhod v cerkev je napol zazidan. Nekoč so ga zazidali, da roparji ne bi mogli s konjem v cerkev. Skloniti se je treba ponižno, da z glavo ne zadeneš v podboje. Srce bazilike pa je votlina – hlevček, do katerega pelje petnajst stopnic. Spustila sem se po njih in zdelo se mi je, kot da se spuščam v podzemlje. Tam pa se je pokazala lepa votlina. Skalnate stene so pokrite z usnjenimi zavesami, s stropa visi 15 svetilk, ki oddajajo nežno svetlobo. Ob majhnem oltarju je zvezda z napisom: *Tu je Devica Marija rodila Jezusa Kristusa*.

Tiho, skoraj plašno sem se približala zvezdi, pokleknila in poljubila sveto zemljo Gospodovega rojstva. Potem sem se stisnila v votlini čisto zadaj v kot, opazovala in molila.

Mašnik se je približal Jaslicam – oltarju, dali smo duška naši molitvi in prosili za cel svet.

Kaj se je takrat dogajalo z mano, si sama ne znam pojasniti. Zdaj me je stisnilo v grlu, zdaj je vse v meni vztrepetalo, nato sem spet molila iz vse duše in iz vsega srca. Obrisi ljudi in stvari so se stapljali v meni v eno samo sozvočje. In Duh me je odnesel nazaj v otroštvo.

Nekoč, ko sem bila še majhna deklica, doma v Sloveniji, je oče vzel moj mali prstek ter z njim potoval po zemljevidu. Ustavil se je na kraju, kjer je pisalo Betlehem: »Glej, Milika, tu, tu se je rodil Jezušček,« je rekel. Spomnila sem se tistega večera. Zadišali so mamini topli piškoti, pokazale so se jaslice, ki smo jih naredili otroci, božično drevesce je vstalo čez cel svet, vse sem na novo doživela. Moje srce je preplavil globok, nepopisen mir; moje srce je postalo hlevček, jaslice, zvezda, tabernakelj – vse v enem. Ta ubranost je bila neskončno lepa.

To je torej tista votlina, tista zvezda, tista luč, ki se znova prižiga v srcih vseh, ki iščejo resnico. Globoko me je pretreslo vse, kar se je tistega jutra dogajalo v meni tamkaj v baziliki Gospodovega rojstva. Bog je postal človek! Ob njem sem doživela mir, ki ga svet ne more dati.

Naj božična noč prežene vsa sovraštva tega sveta, vse vojne, vse prepire. Naj se v svetu razcveti ljubezen. Naj se Božič dogaja na vseh koncih sveta, vsak dan, vsako uro, vsako minuto. Kajti Božič je takrat: ko drugemu ponudim vsaj kozarec vode, ko revnega sprejmem in razumem v njegovi stiski, ko obrišem solze žalostnemu, trpečemu, odrinjenemu na rob družbe, ko razočaranemu vrnem upanje, ko ljubim brez sebičnosti, ko se otresem maščevalnosti, ko preženem dolgočasje. Naj mir zavlada tudi v tvojem srcu in v vaši družini.

Danes doma postavite jaslice. Zvečer pokropite dom z blagoslovljeno vodo in zmolite vsaj desetko rožnega venca. Ta dan bodi prijazen do svojih domačih. Naj te priprave in velike želje za praznik ne raztresejo preveč. Božič je takrat, ko si v miru in ljubezni s svojimi dragimi in je Jezus navzoč med vami. Ponesi ta mir, ki ga daje Jezus, tudi drugim ljudem v svet, ki jih boš srečal.

Zgodbo iz Betlehema v Sveti deželi je poslala s. Milena Zadravec.

Božič, 25. december

Ponovno v Betlehemu

Dragi otroci!

Danes je Božič. Današnji dan praznujte skupaj s svojimi starši, brati in sestrami, sorodniki in prijatelji. Spomnite se vseh, ki so osamljeni in jim skušajte pokazati pozornost ali pa zanje nekaj zmolite. Za konec našega adventnega koledarja pa še enkrat prisluhnimo sestri Mileni in njenim doživetjem v Betlehemu:

Še enkrat sem se napotila v Betlehem, bilo je na sveti večer leta 2003 po napornem dnevu v šoli. V šolski stavbi sem na oglasno desko napisala stavek: »Beseda prerokov se je izpolnila.« Otroci so ves mesec čakali na praznovanje Božiča, in to vsi: Palestinci, Izraelci, Evropejci, po veroizpovedi muslimani, katoličani, protestanti, pravoslavni, po barvi kože pa črni, beli, rumeni, rjavi. Vse je povezovalo isto nedolžno otroštvo, lepe sijoče oči, veselost, rajanje, pesem, ples, zavzetost, da dajo od sebe najboljše in najplemenitejše, kar nosijo v sebi. Ko bi to miroljubno veselost in čudovito sožitje mogli ohranjati, bi ustvarjali lepšo, znosnejšo prihodnost.

S to mislijo sem zvečer ubirala pot v Betlehem. Oprtala sem si nahrbtnik in vanj med drugimi stvarmi zložila tudi slovensko zastavo. Avtobus je drdral. Po zadnji postaji avtobus z jeruzalemsko tablico ni smel čez mejo. Naprej je bilo treba peš. Spodobi se, da bom do betlehemske štalice malo romala, sem si rekla. Taksisti so se ustavljali, vendar nisem hotela vstopiti, raje grem sama, kot nekoč pastirji. Kako čudovito sem se počutila. Molila sem za vse, vmes pa sem si po tihem pela slovenske božične pesmi: Glej zvezdice božje, Tam stoji pa hlevček, Rajske strune, In povedat so prišli, Sveta noč ... Za vse je bilo dovolj časa. In posebej ponosna sem bila na to, da sem Slovenka, saj sem s seboj nosila slovensko zastavo.

Romala sem sama, na nebu so že žarele zvezde. Čutila sem, da sem se pridružila pastirjem, ki so se nekoč veseli napotili k betlehemski votlini. Hkrati sem se v duhu spominjala poti v domačo cerkev k polnočnici, in vseh tistih lepih pesmi, molitev, domačih običajev. Kako lepo sem se počutila.

Spet sem bila v baziliki Jezusovega rojstva, v votlini pri zvezdi in jaslicah, ob prižganih svetilkah. Na kraj rojstva sem postavila slovensko zastavo in molila za Slovenijo. Kako čudovito in prisrčno petje božičnih pesmi v mnogih jezikih je bilo tam. Do treh ponoči sem ostala v votlini in se spominjala vseh ljudi v mojem življenju, vseh otrok v naši šoli, vseh stisk vojne v teh krajih in po svetu, vseh prijateljev različnih ver pa tudi tistih, ki nas ne marajo. Vse sem izročila v roke Jezusa, našega kneza miru. Danes se je za nas rodil Odrešenik sveta. Veselimo se in pojmo!

Danes se veselimo Jezusovega rojstva. Veselo kot Slovenci zapojmo lepe božične pesmi in bodimo v miru z vsemi ljudmi okrog nas in po svetu.

Dragi otroci! Hvala vam, da smo skupaj potovali skozi ta adventni čas do Jezusovega rojstva, do Betlehema. Skupaj smo odkrivali Jezusa v zgodbah ljudi. Danes se veselimo z njim. Hvala pa tudi za vse vaše molitve in darove, ki ste jih namenili za otroke v misijonih. V teh dneh odnesite svoj dar župniku ali katehistu, ki bo vaše darove zbral in skupaj oddal v Misijonsko središče Slovenije. Lahko pa prosiš svoje starše, da oni pošljejo tvoj dar v Misijonsko središče. Hvala vam in vesel Božič vam želimo!

Zgodbo iz Betlehema v Sveti deželi je poslala s. Milena Zadravec.

Knjižica tega Adventnega koledarja je povezana s plakatom in objavami na spletni strani Misijonskega središča Slovenije. Na spletni strani so vsak dan na voljo zvočni posnetki .

URL spletne strani:
https://missio.si/adventni-koledar/adventni-koledar-2026/

Darove za otroke v misijonih lahko nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije
Kristanova 1, 1000 Ljubljana
TRR: SI56 0201 4005 1368 933
koda namena: CHAR
BIC banke: LJBASI2X
namen nakazila: Adventna akcija 2026
referenca: SI00 279400

Knjižico je dovoljeno kopirati za pastoralne namene.